

А. Вечерницький — По ревізії. Розмова з Марком Лукичем Кропивницьким (Рада, 1909, ч. 159), Автор, мавши інтерв'ю з пок. артистом, переказує його погляди на сучасне становище укр. театру. Стаття передрукована в „Руслані“ ч. 162 п. з.: „Про славного артиста М. Кропивницького“.

М. Сріблянський — Поет праці (Б. Грінченко) („Укр. Хата“ 1909, ч. 9). Автор характеризує Б. Грінченка як поета, котрий виспівував працю. Торкаючись діяльності громадської поета автор бачить і в ній на першому плані працю. Ціла постать Грінченка — і як поета і як чоловіка — се постать трудівника, що високо ставить етнічність всякої праці на користь народу, хочби й найнуднішою.

Д. Лукіянович — Михайло Яцків (Л.-Н. Вістник 1909, XI, ст. 275—287). Докладно і совісно написаний критичний нарис д. Лукіяновича про творчість так голосного (в деяких кругах) письменника в Галичині, а так мало відомого на Україні російській, як М. Яцків, що недавною своєю збіркою „Чорні крила“ закінчив десятилітє своєї літературної праці. Кінцевий вивід його такий: Реалістичні твори Яцкова далеко ближші нашому серцю, ніж модерністичні, бо в них видно наші народні прикмети, вони взяті з вашого життя, в кождім творі кружляє жива кров. Натомість більша частина модерністичних його писань — то щось космополітичне, а коли мають якісь натяки на наше життя, то надто штучно причеплені. Навіть самому авторови легше в реальних своїх творах. В модерністичних творах велика духовна концентрація граничить в якимсь вимушеннем, часто навіть границі між ними нема. Письменник не виявив в своїх модерністичних творах ані всього хисту, ані правдивого облича.

О. Грушевський — Новини нашої літератури: Останні оповідання М. Коцюбинського (Л.-Н. Вістник 1909, XI, ст. 376—385). Легко, в чутем написаний етюд з приводу збірки „З глибина“, виданої „Молодою Музою“ (Львів, 1909).

М. Євшан — З нагоди останньої збірки поезій А. Кримського (Л.-Н. Вістник 1909, XII, ст. 570—576). Коротенький критичний нарис про творчість Кримського. Автор одмічає роздвоєнне в натурі поета, брак гармонії між думкою і чутем. Звідси й брак чистоти в тоні, та наркотична імла, якою окритий в деяких міснях роман Кримського, Лаговський; звідси й прірва у Кримського між життям і поезією. Там де життя кінчить ся, зачинаєть ся що йно роля поезії; в сьому знову криєть ся великий естетизм Кримського.

М. Євшан — Ольга Кобилянська („Укр. Хата“ 1909, ч. 9, ст. 473—482). Коротенька характеристика письменниці, на жаль не